

continuare din pagina 2

ceri fără reținere, fără zgârcenie. Un sabbat al sănătății și belșugului, al Cuvântului dătător de hrană și viață, cu totul străin sabbatului sec, mohorât al falșilor săi apărători: fariseii, susținători fanatici ai unei logici absurde, în mintea cărora nu poate intra acea puțină lumină, acea fărâmă de milă, acel pic de bun simț fără de care litera de lege se preface în prilej de mândrie și desconsiderație față de aproapele.

Domnul, dimpotrivă, este simplitate, bunătațe, compătimire și disponibilitate imediată în biruirea răului, a neputinței și a sărăciei spirituale și transformarea în veselie, ieșirea din necazuri și mărunțișuri săcâitoare.

Într-una dintre nuvelele lui scriitorul francez Léon Daudet pomenește de un general care, venit să inspecteze, în spatele frontului, un spital militar, este oprit de colonelul comandant în dreptul patului unde zace un ofițer care și-a pierdut

în luptă brațele și picioarele. Generalul, părând dus pe gânduri, privește ce a mai rămas din trupul eroului. Se reculege, se înfioară și se pregătește să rostească vorbe de compătimire, de gloriificare. Dar nu. Se întoarce spre colonel și spune: „Foarte bine, dar de ce nu e tuns, regulamentul prevede că spitalizații trebuie să fie tunși !”,

Creștinului îi este silă de astfel de fari-seisme și micimi birocratice. Învățătorul său nu a propovăduit domnia literei și triumful mărunțișurilor. Domnul înmulțirii pâinii și peștilor i-a dat în schimb pilde concepute de un duh gata să dăruiască belșugul, bucuria, sănătatea. Ne putem ruga oricând pentru sănătate, fiind convingși că Domnul și Mântuitorul nostru este și Cristos Tămăduitorul, neubitor de tristețe, puținătate, sărăcie și îngrădire.

Dorin Chereji

O, PARCĂ-I PREA FRUMOS !

*O, parcă-i prea frumos să fiu și eu, Isuse,
Părtaș la masa Ta, la sfântul Tău altar,
Să pot și eu să gust din bucurii nespuse,
Să beau din cupa Ta de har !*

*Ca să ne scapi de iad, de veșnica pierzare,
Tu ai venit din Cer, lăsând eternul nimb.
Iar pentru-atâta dar și-atâta îndurare,
Tu doar iubirea ceri în schimb.*

Biserica Creștină Baptistă
"BIRUINȚA"

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro
e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Roxana și Dorin Chereji
Tehnoredactare: Dan Matei

*Ce înfricat mă uit cum pâinea Ta se frânge
Și cum îmi dai să sorb paharul Tău sfințit,
Privesc la jertfa Ta și inima mea plânge
Acum când știu cât ne-ai iubit !*

Costache Ioanid volumul
Porumbițe Albe

Anunțuri

Miercuri ora 18.00 Repetiție de cor
Joi ora 18.00 Închinare și studiu biblic
Sâmbătă ora 17.00 Întâlnire de tineret
Duminică ora 09.30 Grupuri de rugăciune
Duminică orele 10.00 și 17.00 Servicii de închinare
„La Domnul este scăparea: binecuvântarea
Ta să fie peste poporul Tău.”
Psalmi 3:8

EDITORIAL

pastor Daniel Chereji

DIN CUPRINS:

pag. 2 **Tipare și libertăți**

pag. 4 **O, parcă-i prea frumos !**

ÎN CASA TA

„Isus, când a ajuns la locul acela,
Și-a ridicat ochii în sus și i-a zis:
„Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi
trebuie să rămân în casa ta.”“

Luca 19:5

ÎN CASA TA

În casa ta de-ar fi Isus
Ce sfântă armonie:
Tot cerul coborât de sus
Ca să-ți aducă ție fericire.

În casa ta de-ar fi Isus
Te-ai bucura de pace
Iar frici, îngrijorări, necaz
Ai ști că n-au ce-ți face.

În casa ta de-ar fi Isus
Ai căpăta iertare
Prin sânge sfânt, pe cruce curs
Jertfit ca să-ți ofere îndurare.

În casa ta de-ar fi Isus
Ar fi stăpână mântuirea
Căci numai prin credința în Cristos
Te întâlnești cu nemurirea.

În casa ta de-ar fi Isus
N-ai aduna comori cu trudă
Știind c-ajunge-n ceruri sus
Ce-ai strâns în inimi, nu în pungă.

În casa ta de-ar fi Isus
Când noaptea neagră vine:
Nici un motiv să fii fricos:
E Domnul lângă tine.

În casa ta de-ar fi Isus
Chiar și când ești pe moarte
Convins de Duhul, tu poți ști
Că cerul nu-i departe.

pastor Daniel Chereji

Continuare din pag. 1

TIPARE ȘI LIBERTĂȚI

Domnul, aflând-o printre enoriașii unei sinagogi într-o zi de sâmbătă, îi vine în ajutor femeii gârbove din proprie inițiativă, nesolicitat. Din milă și bună-tate. Ca să se arate puterea Tatălui și a Fiului. Textul istorisirii evanghelice e, așa zice, la fel de concis ca și cel al scriorii prin care Iulius Cezar a anunțat victoria obținută împotriva armatei lui Farnace din Pont: *"Veni, vidi, vici"*. Isus o vede pe femeie, o cheamă, o vindecă, iar femeia pleacă slăvind-L pe Dumnezeu.

Scena tabloului evocat de Luca, înduioșătoare și măreață nu atât prin dimensiune (o femeie gârbovă nu era un centru de interes), cât prin ritmul și forța desfășurării evenimentelor, este încheșată de intervenția înveninată a mai marelui locului. Exprimându-și mânia, acesta dă în vileag, ca rufăria murdară scoasă în văzul lumii, toate caracteristicile principale ale fariseilor: legalismul strâmt și miop (care e diferit de legalitate și de respectarea ei), procedurismul, literal și mărunț, de arhivar reumatic îmbătrânit pinte hârțoage, așezarea cu perseverență a literei deasupra duhului, neputința de a depăși nivelul literal (de cele mai multe ori în lucrurile importante), fățarnicia absolută, nerușinată de lume, de evidență, de bunul simț (Luca 13:15) și,

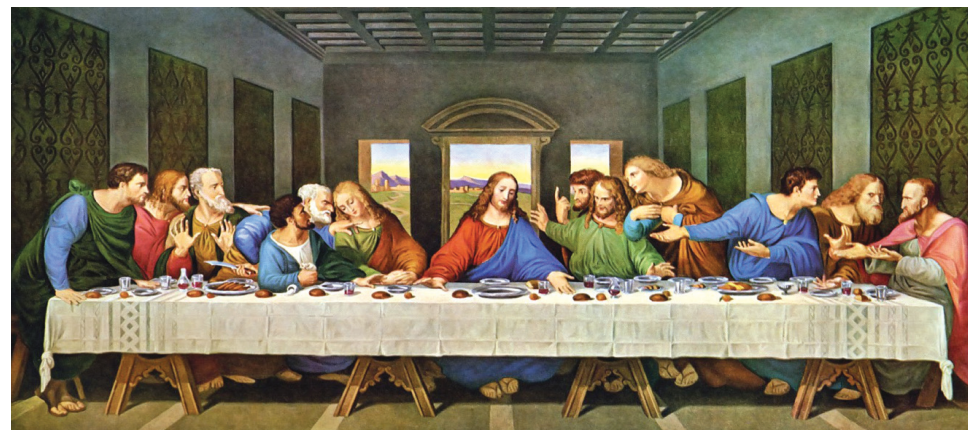
nu în ultimul rând, absurdul, pentru că ce poate fi mai absurd decât indignarea acestor legaliști care își adapă boii și scot vita din groapă în ziua de sabbat, dar scrâșnesc din dinți și dau dimensiuni apocaliptice tămăduirii unei nefericite care de optsprezece ani nu își putea îndrepta spatele?

Dar de ce ține Cristos cu tot dinadinsul să îi înfrunte, vindecările având loc cu predilecție sâmbăta, în locașuri sfinite? Nu sunt acestea acte de provocare? Îi place Domnului să îi zgândărească tocmai sâmbăta, în sinagogă?

Răspunsul este evident: Cristos îi provoacă și înfruntă cu bună știință sâmbăta și în sinagogă, pentru ca lecția să fie mai usturătoare, să îi trezească din amorțeală. Domnul, ca un mare strateg, neînfricat, lovește în centrul adversarilor, în punctul lor cel mai întărit, pentru a zgudui din temelii fortăreața meschină a fariseilor. Ca un mare și neînfricat strateg, dar și ca un medic bun, care nu stă pe gânduri ca să in-tervină, să opereze, să vindece.

Domnul este deasupra micimilor, invidiei mărunte, procedurismului. Este slujitor al sabbatului, pentru că îl consideră a fi ceea ce de fapt este: zi de mărire, de bucurie, de vindecări, de binefa-

continuare pagina 4

Există o legendă cu privire la *"Cina cea de taină"* a lui Leonardo da Vinci... Când a conceput această scenă s-a izbit de o mare dificultate: trebuia să picteze Binele – sub chipul lui Isus – și Raul – sub chipul lui Iuda. Și-a întrerupt lucrul la jumătate până când avea să găsească modelele ideale.

Într-o zi, în timp ce asista la repetiția unui cor bisericesc, a văzut într-unul din băieți imaginea desăvârșită a lui Hristos. L-a invitat la el în atelier și i-a reprodus trăsăturile în studii și schițe.

Au trecut 3 ani... Cina cea de Taină era aproape gata – Leonardo da Vinci însă nu găsisese modelul ideal pentru Iuda. Cardinalul, care răspundea de biserică, începu să-l preseze, cerându-i să isprăvească numaide-cât fresca. După mai multe zile, pictorul a întâlnit un tânăr îmbătrânit prematur, zdrențaros,

beat, lungit în șanț. Cu mare greutate ajutoarele sale îl duseră până la biserică unde urma să-i picteze chipul fără schițe prealabile. Leonardo da Vinci se apucă să picteze uimit de trăsăturile necredinței, ale păcatului, ale egoismului, atât de bine imprimate pe fața lui.

Când pictorul a terminat, cerșetorul, revenindu-și oarecum din beție, deschise ochii și văzu pictura din fața lui. Un amestec de uimire și tristețe îi apără pe chip și zise:

- Am mai văzut pictura asta!
- Când?, întrebă pictorul surprins.
- Acum 3 ani, înainte de a fi pierdut tot ce aveam. Pe vremea aceea cântam în corul bisericii și duceam o viață plină de vise, iar artistul m-a convins să pozez ca model pentru chipul lui Isus.

baptist-tm.ro

Cerne, Doamne, liniștea uitării
Peste nesfârșita suferință,
Seamănă întinderi de credință
Și sporește roua îndurării.

Răsădește, Doamne, dragostea și cri-nul

În ogorul năpădit de ură
Și așterne peste munți de zgură
Liniștea, iertarea și seninul.

Corneliu Coposu